Hadd válaszoljam a kínai néppel,
Aki kivívta rég diadalát,
Hadd mondja velem valamennyi néger:
— Veled harcolunk Kommunista Párt!
Ezt a hatalmas hangot soha senki,
Wall-Street, Fehérház nem némítja el.
Az atombomba fél majd földre törni
S ágyúnak, gáznak nem terem siker!
Nem volt
És nem lesz erő a világon,
Nem lesz oly fegyver, nem lesz oly gyilok,
Mely a szabadság útja elé álljon,
Útunk elé, melyet Kreml nyitott!

Fordította: SZILY ERNŐ

SZŐREGI CSATA

A halmok szürke hátán
És lenn, a partszegélyen
Kémények füstje kúszik
A régi csatatéren.

A dombon Dembinszky
Komor ágyúi torka
Bődült a sokszor elvert
Császári árulókra,

De készült már Világos
És Haynau, a vércse,
Lecsapott tétovázó
Vezérünk seregére.

Hogy dúlt a vad had. Égő
Falvak üszkébe hágott.
Száguldó, gyors lovasság
Kerülte lenn a lápot. —

Egy gyűlésre siettünk.
A mélyben házak, kertek,
És szinte láttuk őket,
Kik hajdan itt elestek.

És egyszerre gondoltunk
A most égő csatára, —
Az unokákban épül
Az elesettek álma.

A párttitkár lenézett
A mozdulatlan tájra;
„— Sok csatornát ásunk,
A tejgazdaság háza

Oda épül, s az őszre
Új traktorok vasára
Tapad a föld, ha fordul
A csillogó barázda."

Ennyit szólt, s indult. Várták
A szőregi parasztok,
Hogy velük vívja tovább
Az ősök-kezdte harcot!

*

Estére számok nőttek,
Vörösre vált a térkép, —
Mutatta forradalmi
Csatánk győzelmi képét.

A falu egy család már,
Közös jövőbe indul,
De tudja, árulás les
A déli határon túl.

Szívós, kemény harcában
A multra nézve küzd ma,
S lecsap a szép jövendőt
Támadó árulókra!

*

Már hazafelé jöttünk.
A mosolygó, arany hold
A sárga-szürke felhők
Fodrai közt barangolt.

Együtt jöttünk. A Makra,
Az Engedi, — az újak,
Kiknek konok szíve még
Alig győzte a multat.

Beszélgettünk és lassan,
Mint fölöttünk a felhő,
Sugárzó szépre tárult
A paraszti jövendő.

Nőttek a gazdag tervek,
Mindnyájunk alkotása
Szívünkben készült, mozdult
Az új ember vonása.

Láttuk: a holnapok még
Nehéz csatákat hoznak,
De magányos sorsunkat
Számolja föl a holnap.

Éjfél is volt már. Nagyot
Fordult a Göncöl rúdja,
Hogy elváltunk: „Szabadság"
S indultam én is újra.

Föltámadt már a szél is
A jószagú mezőről,
És éreztem: szívemben
Az öröm feldörömböl,

Megálltam hát még egyszer,
„Elvtársaim, Szabadság!" —
Szavam a fák, a rügyek
A felhők visszhangozták.

Gördült a szó a halmon,
Mint rég az ágyúk talpa, —
„Szabadság!" — válaszoltak
Vidáman, fölkacagva!

SZABOLCSI GÁBOR

SZAPPANOS GÁL CUKORRÉPÁJA

A szokatlanul enyhe idő tovább tartott. Pedig január közepe volt, s máskor ilyenkor vastag hóbunda fedte a vetéseket, csikorgott az ember csizmája-sarka alatt, és vastag hó- és zúzmarakesztyű borította a fák ujjait. Az emberek délben kiálltak a kisajtóba, ahova máskor legfeljebb vasárnap délelőttökön, amikor tiszta fehérneműben, az ünneplő ruhában és fényesre tisztított csizmában, bakancsban szoktak.

Most is tele szájjal nevetett le a nap, és a tegnapi eső nyomai már csak a kocsiúton látszottak. A Földmíves-utca méteres rakottkőjárdája száraz volt.

Ezen ment délután négy óra tájban az iskola felé Nacsa János a feleségével meg két gyermekével. A nyolcadikos Marika előttük haladt, és kézenfogva vezette Sanyikát, aki a másodikat járta.

Nacsa János még most sem hagyta abba a reggel óta tartó morgolódást.

— A fene essék a pofátokba, csak elcipeltek! Mi keresnivalóm van nékem az iskolátokban? Asszonydolog ez...

— De csak gyere, na, ha már egyszer mégis rászántad magad.

— Szánta a...! — böffent, s ezzel együtt kivágódott a szájából a komisz pálinkabűz. Az asszony orrát még a tiszta levegőn is megcsapta, pedig tizenötéves együttélésük alatt megszokhatta volna.